

Sobre Ventall d'Haikus, d'Anna Rispau.

Un relat de: [Leela](#)

Avui en dia, quan sovint les nostres jornades s'han tornat rutinàries i apressades, obrir la finestra i deixar que circuli l'aire és l'acte més senzill i a l'hora més assenyat que podem fer. Aire i temps és el que ens proporcionen aquest Ventall d' haikus de l'Anna Rispau. I vida, en el seu estat bàsic més sublim.

Uns haikus trenats vora al mar, amb la mirada posada en la font primigènia de la existència i amb la pell reposant sota el pas dels dies, alternança de sol i lluna. Aquest ventall, amb el seu vaivé, arrossega la polseguera que ens ofega i ens ofereix un paisatge de calma, de frescor, d'emocions, de silencis, de brises marines que ens fan arribar als llavis la salabor que ens arrela a la terra.

En ells hi trobareu la història de les petxines soterrades en l'arena, la mirada dura però ferma del rocam marí, el moviment de les onades polifacètiques – ara suaus, ara ferotges, ara tranquil·les, ara agosarades -, la dansa enjogassada dels fenòmens meteorològics, les iridescències del Sol sobre l'aigua, l'argent de Lluna velant pels nostres somnis i, sobretot, la flaire inconfusible del nostre paisatge mediterrani.

I tot, guarnit amb un seguit de perles de la nostra llengua col·locades subtilment entre aquestes estructures poètiques paradigma de la justa mesura.

Obriu amb cura el ventall:

La sorra guarda
closques escantellades
i veus d'onatges.

i deixeu-vos acaronar pels seus efluis.